

UZASADNIENIE

R. T. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1) Sądu Rejonowego w O.z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 1573/11 zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 6 września 2012 r. w sprawie VII Ka 751/12 za czyn:

z art. 197 § 1 kk popełniony w dniu 27 sierpnia 2011 r. na karę 8 lat pozbawienia wolności oraz z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 193 kk w dniu 27 sierpnia 2011 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; Wskazany wyrok wymierzono karę łączną 8 lat pozbawienia wolności;

2) Sądu Rejonowego w O.z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 1236/12 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 26 kwietnia 2013 r. w sprawie VII Ka 299/13 za czyn:

z art. 217a § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w dniu 27 sierpnia 2011 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz z art. 217a § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w dniu 27 sierpnia 2011 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Wskazany wyrok wymierzono karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności;

(dowód: informacja o karalności k. 8-9, odpisy wyroków k. 10-11, k. 12-12v, informacja o pobytach i orzeczeniach k. 14)

Skazany w warunkach izolacji penitencjarnej zachowuje się poprawnie, nie stwarza problemów wychowawczych. Był sześciokrotnie nagradzany regulaminowo, nie zachodziła potrzeba karania dyscyplinarnego. W środowisku osadzonych funkcjonuje zgodnie, nie przynależy do grupy osadzonych uznających zasady podkultury przestępczej. Nie wykazuje objawów głębszej demoralizacji, tendencji do zachowań agresywnych i używania przemocy. W zorganizowanych zajęciach kulturalno - oświatowych uczestniczy na zasadach ogólnych. Pozostaje bez zatrudnienia, nie zgładza się do prac porządkowych na rzecz oddziału. Jest bezkrytyczny w stosunku do popełnionego przestępstwa. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym, nie wykazuje motywacji do uczestnictwa w systemie programowego oddziaływania. Skazany w stopniu dobrym stosuje się do wymogów regulaminu i porządku wewnętrznego jednostki, jest dobrze zaadaptowany do warunków izolacji więziennej.

(dowód : opinia o skazanym k. 13, 15)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 85 kk jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, choćby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Natomiast jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów to sąd wydaje wyrok łączny (art. 569§1 kpk).

W sprawie niniejszej zachodzą przewidziane w art. 85 kk podstawy do połączenia kar wymierzonych wyrokami opisanymi wyżej w pkt. 1 i 2. Pierwszy wyrok zapadł bowiem w dniu 25 kwietnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt II K 1573/11. Czyny objęte wyrokiem w sprawie Sądu Rejonowego w O.z dnia 15 stycznia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II K 1236/12 zostały popełnione w dniu 27 sierpnia 2011 r. a więc przed datą wydania wyroku opisanego w pkt 1, tj. Sądu Rejonowego w O. z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie II K 1573/11.

Za przestępstwa orzeczone wskazanymi wyrokami wymierzone zostały jednostkowe kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. Suma kar pozbawienia wolności wymierzonych wyrokami wynosi (8 lat, 6 miesięcy, 4 miesiące, 4 miesiące) 9 lat i 2 miesiące. Najwyższa z kar jednostkowych została wymierzona w wysokości 8 lat.

Uwzględniając powyższe w zakresie realnego zbiegu przestępstw Sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności, wymierzając w miejsce sumy kar jednostkowych karę łączną, tj. w miejsce sumy kar 9 lat i 2 miesiące – karę łączną 8 lat i 7 miesięcy.

Kwestią problematyczną warunkująca łączenie kar jednostkowych zawartych w orzeczeniach podlegających łączeniu jest wysokość kary łącznej, którą należy orzec przy realnym zbiegu przestępstw.

W polskim systemie prawa istnieją trzy zasady postępowania w takim przypadku, a są to zasady absorpcji, kumulacji bądź asperacji.

Sąd Najwyższy zwraca uwagę w swoim orzecznictwie, iż przy wymierzaniu wyrokiem łącznym nowej kary łącznej winno uwzględniać się istotę tej instytucji (wyroku łącznego) polegającą na tworzeniu korzystniejszej sytuacji prawnej dla skazanego (wyrok SN z dnia 28 maja 1997 roku, sygn. akt IV KKN 123/97).

Sąd podzielił wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że zasadę absorpcji czy kumulacji, jako rozwiązania skrajne, powinny być rozstrzygnięciami raczej o charakterze wyjątkowym (wyrok SN z dnia 02. 12.1975 r. sygn. akt Rw. 628/75, OSNKW 1976, z. 2, poz. 33). Identyczne stanowisko jak Sądu Najwyższego prezentowane jest w doktrynie (Komentarz do Kodeksu Karnego część ogólna K. Buchały, A. Zolla i innych - Kantor Wydawniczy s. c., Zakamycze 1998 r. str.563).

Kara łączna nie może pogarszać sytuacji skazanego, nie może też jednak stanowić zbyt znacznej premii płynącej z faktu popełnienia większej liczby przestępstw. Klóciłoby się to tak z wymogami prewencji ogólnej, jak i szczególnej, gdyż prowadziłoby do premiowania sprawcy popełniającego więcej niż jedno przestępstwo i praktycznie do bezkarności pewnych jego działań.

Z takim przypadkiem mamy do czynienia w rozpatrywanej sprawie, gdzie skazany wypełnił znamiona przestępstw z art. 197 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 193 kk, art. 217a § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz kolejny raz z art. 217a § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Są to przestępstwa przeciwko wolności seksualnej, przeciwko wolności, przeciwko czci i nietykalności cielesnej oraz przeciwko życiu i zdrowiu, a więc o wysokiej społecznej szkodliwości, godzące w podstawowe dobra osobiste. Przy wymiarze kary łącznej Sąd uwzględnił liczbę i charakter przestępstw objętych wyrokami podlegającymi łączeniu.

Sąd uwzględnił pozytywną opinię o skazanym i jego zachowaniu podczas odbywania kary pozbawienia wolności. Jednakże w ocenie Sądu, okoliczności poprawnego zachowania w zakładzie karnym nie należy przeceniać jako wskazującej na przebiegający z sukcesem proces resocjalizacyjny skazanego. W ocenie Sądu przyczyn poprawnego zachowania skazanego należy upatrywać w naturalnej zdolności do przystosowania się do funkcjonowania w warunkach izolacyjnych. Co więcej, podkreślić należy, że skazany pozostaje bezkrytyczny w stosunku do popełnionych przestępstw, nie przyznając się do ich popełnienia. Z opinii z zakładu karnego wynika, że jego postępy w resocjalizacji zostały ocenione jako umiarkowanie pozytywne.

Podkreślić należy, iż w przypadku wskazanego zbiegu przestępstw, łączeniu podlegały kary jednostkowe za przestępstwa tego samego rodzaju – z zastosowaniem przemocy. Z tego względu, w ocenie Sądu zasadnym było w tym przypadku zastosowanie zasady asperacji, zważywszy na jedność czasową i bliskość podmiotową poszczególnych czynów, mając jednak na uwadze postawę skazanego nie przejawiającego krytycznego stosunku do popełnionych przestępstw. W oparciu o powyższe, Sąd uznał, iż adekwatna i sprawiedliwa będzie kara orzeczona w części dyspozytywnej wyroku w wysokości 8 lat i 7 miesięcy pozbawienia wolności, czyli odpowiednio niższa od sumy kar jednostkowych orzeczonych wyrokami podlegającymi łączeniu, a jednocześnie adekwatnie wyższa niż najwyższa z kar orzeczonych czyli 8 lat pozbawienia wolności. Należy przy tym mieć na uwadze, że w niniejszym wyroku łącznym Sąd połączył kary jednostkowe za cztery przestępstwa, z czego za jedno orzeczono karę 8 lat pozbawienia wolności.

Ponadto, zgodnie z dyspozycją zawartą w art. 577 § 1 kpk, Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, karę dotychczas odbytą w sprawie od dnia 27 sierpnia 2011 r.

Pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach, a nie objęte niniejszym wyrokiem pozostawiono do odrębnego wykonania.

Z uwagi na sytuację majątkową skazanego nie posiadającego zatrudnienia ani żadnych dochodów, Sąd zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.